

ตำนาน พร บ่เคียน กระโยน

观鹤笔记 1

ท้าวเต็ง 她与灯 เขียน
พริกหอม แปล

บทนำ

บนโลกนี้มีการเดินทางข้ามกาลเวลาที่สมบูรณ์แบบอยู่หรือไม่
น่าจะมีอยู่

หยางหวนก็คือคนโชคดีที่ได้เดินทางข้ามกาลเวลาครั้งนี้

หลายคนต่างบอกว่าถ้าเรียนวิชาการสิบปีทุ่มเทด้วยหยาดเหงื่อและ
น้ำตาสิบปี หยางหวนเลือกเส้นทางที่ยากลำบากเกินกว่าคนธรรมดาทั่วไป
ทั้งมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเดินไปจนสุดทาง ต่อสู้รบรากับกองกระดาศเก่าที่บันทึก
เรื่องราวของชนที่คนหนึ่งประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิงที่ชื่อ 'เต็งอิง' อยู่
ฝ่ายเดียวเป็นเวลาสิบปี

เต็งอิงเป็นบุคคลที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์มากคนหนึ่งใน
ประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง ว่ากันว่าเขามีรูปร่างหน้าตาหล่อเหลา แต่
มีจุดบกพร่องอยู่อย่างหนึ่งคือเขาเคยได้รับบาดเจ็บจากการถูกลงโทษ
ส่งผลให้เขามีอาการบาดเจ็บเรื้อรังที่ขา เวลาอาการกำเริบจะเดินเหิน

ไม่ค่อยสะดวก

ทว่านอกจากด้านรูปร่างหน้าตาที่ได้รับคำชมแล้ว ในด้านอื่น โดยพื้นฐานแล้วคนผู้นี้จะถูกบรรยายอย่างด้อยค่ายิ่งกว่าสุนัข

ในตอนนั้นคนสมัยราชวงศ์ซิงปรับปรุงเรียบเรียง 'ประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง' ก็แทบจะเอาคำพูดชั่วร้ายที่คว้านเนื้อทะกระดูกทุกคำที่มีอยู่ในโลกมาดัดสินเขา

อย่างไรก็ตามภายหลังในหนังสือรวมผลงานด้านวรรณกรรมที่หยางหลุน ซึ่งเป็นผู้ช่วยราชเลขาธิการสภาขุนนางในรัชสมัยเจินหนิงแห่งราชวงศ์หมิง ประพันธ์ขึ้นกลับยกย่องตั้งอิงว่าเป็น 'สหายสนิท' ของตน

เป็นความจริงที่ว่าข้อมูลทางประวัติศาสตร์มีมากมายมหาศาล แต่ผู้คนในอดีตที่จากไปแล้วถึงอย่างไรก็เป็นดังภาพมายา

ชีวิตนักวิชาการของหยางหลุนเรียกได้ว่าต้องทุ่มเทสมองและชีวิตจิตใจ ในที่สุดเธอก็สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกในปีที่อายุครบยี่สิบแปด ทั้งยังเขียนงานวิจัยเชิงวิชาการของตนเรื่อง 'ชีวประวัติตั้งอิง' เสร็จสิ้นพอดี

ทว่าในขั้นตอนการทำงานวิจัยมีความยากลำบากเป็นอย่างมาก ตั้งอิงถูกจัดให้อยู่พวกเดียวกับหวังเจิ้น* และเว่ยเจงเสียน** มาโดยตลอด เป็นขั้นที่กังฉินของราชวงศ์หมิง

คำจำกัดความที่วงการการศึกษามีต่อคนผู้นี้ได้กำหนดขึ้นตั้งแต่ช่วงการศึกษาประวัติศาสตร์ในสมัยสาธารณรัฐแล้ว นักวิชาการรุ่นหลังส่วนใหญ่คล้อยตามมุมมองนี้ และต่างก็ขยายมุมมองของตนออกไปไม่หยุด

* หวังเจิ้น เป็นขั้นที่มีอิทธิพลต่อฮ่องเต้หมิงอิงจงฮ่องเต้องค์ที่หกแห่งราชวงศ์หมิง เพราะเคยเป็นผู้ดูแลสมัยที่ฮ่องเต้หมิงอิงจงเป็นองค์ชายมาก่อน หลังฮ่องเต้หมิงอิงจงขึ้นครองราชย์ได้วยโอกาสรวบรวมอำนาจการปกครองและการทหารมาไว้ในมือ

** เว่ยเจงเสียน เป็นขั้นที่ในราชวงศ์หมิงตอนปลาย เคยดูแลฮ่องเต้หมิงซิงจงฮ่องเต้องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์หมิงสมัยเป็นองค์ชาย หลังฮ่องเต้หมิงซิงจงขึ้นครองราชย์ เนื่องจากอายุยังน้อยจึงเปิดโอกาสให้เว่ยเจงเสียนเข้ามาอำนาจในการบริหารราชการบ้านเมืองแทน

แต่หยางห้วนกลับไม่เห็นด้วย

เธอใช้คำวิจารณ์ที่หยางหลุนมีต่อเต็งอิงเป็นจุดสำคัญ และพยายามค้นหาร่องรอยชีวิตที่แท้จริงของคนผู้นี้จากข้อมูลทางประวัติศาสตร์และข้อคิดเห็นต่างๆ อย่างรอบคอบและจริงจัง

ความรู้ทางด้านสถาปัตยกรรมอย่างลึกซึ้งของเธอ ชีวิตในวังของเธอ ความเชื่อมั่นศรัทธาในชีวิตของเธอ...ทุกแง่ทุกมุม เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลให้กับคนรุ่นก่อน แต่ที่มากกว่าคือการล้มล้างทฤษฎีที่ไม่ถูกต้อง

ทำงานวิจัยทางวิชาการมาสิบกว่าปี เธอตัวคนเดียวทำให้รู้สึกโดดเดี่ยวอย่างมาก

ตอนเขียน 'ชีวประวัติเต็งอิง' หยางห้วนแทบจะอาศัยกำลังของตนเองคนเดียวต่อสู้กับทัศนคติต่อต้านของวงการการศึกษาทั้งหมด

ต้นฉบับงานวิจัยถูกตีกลับมาครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งก่อนและหลังการส่งต้นฉบับงานวิจัยเข้ารับการพิจารณาก็ต้องฝ่าฟันอุปสรรคไม่น้อย

โชคดีที่สุดในที่สุดเธอก็สำเร็จการศึกษาด้วยความเข้มแข็งของตนเอง เช่นเดียวกับดุษฎีบัณฑิตหญิงหลายคนที่นอนตายอยู่ในอ้อมแขนของวิชาการ ช่วงเวลาที่โหดร้ายต่อตนเองนี้ทำให้หยางห้วนได้ลิ้มรสความสนุกสนานในการสื่อสารกับผู้คนบนกระดานในอีกโลกหนึ่ง และชีวิตของเต็งอิงก็ถูกเธอพลิกเปลี่ยนไปเพราะเหตุนี้

หยางห้วนยังเห็นว่าชีวิตขึ้นๆ ลงๆ ในแวดวงขุนนางและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของคนผู้นี้ในงานวิจัยนี้จะเขียนไว้อย่างครอบคลุมหมดแล้ว เพียงแต่เสียดาบที่ขาดเรื่องความรัก แม้ในข้อมูลเอกสารด้านประวัติศาสตร์ที่ไม่น่าเชื่อถือต่างๆ จะพูดถึงอย่างคลุมเครือ แต่ก็ไม่มีข้อเท็จจริงให้ยืนยันได้ หยางห้วนรู้สึกเสียใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ สวรรค์ก็ดูเหมือนจะเสียใจเช่นกัน

ครั้นแล้วในวันที่ 'ชีวประวัติเต็งอิง' ตีพิมพ์ออกมา หยางหวนที่อยู่ในงานประชุมเชิงวิชาการงานหนึ่งก็เดินทางข้ามกาลเวลาไปอย่างเรียบง่าย
รัชศกเงินหนึ่งปีที่สิบสองเป็นปีที่ 'ชีวประวัติเต็งอิง' เริ่มต้นขึ้นพอดี
หยางหวนเขียนไว้ในบทแรกของ 'ชีวประวัติเต็งอิง' ดังนี้

'รัชศกเงินหนึ่งปีที่สิบสองเป็นปีที่มีความพลิกผันอย่างมาก
ในประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง เต็งอิง ราชเลขาธิการสภาขุนนางถูกประหาร
คล้ายว่าในที่สุดราชวงศ์หมิงที่ตกอยู่ในคำเคียดแค้นอันแสนยาวนานได้เห็น
แสงสว่างรำไรแล้ว ยากที่จะบอกได้ว่าชีวิตของเต็งอิงจบสิ้นลงในปีนี้
หรือเริ่มต้นขึ้นในปีนี้'

แต่ถ้าหากหยางหวนได้รับโอกาสอีกครั้ง เธอจะไม่มีวันเขียนบทแรก
ที่ดูดีและน่าเบื่อเช่นนั้นแน่นอน

เธอจะต้องเปลี่ยนถ้อยคำสำนวนเป็นอีกแบบหนึ่ง เธอจะต้อง
ขยับปากกาเขียนดังนี้...

'รัชศกเงินหนึ่งปีที่สิบสอง ในที่คุมขังนักโทษที่หนานไห่จื่อ* เต็งอิง
เข้าใจผิดในตัวฉันไปมาก เขาเข้าใจว่าฉันเป็นผู้หญิงคนเดียวในโลก
ที่ไม่ยอมแพ้ต่อชีวิตที่เหลืออยู่ของเขา แต่ความจริงแล้วฉันเป็นเพียง
ผู้หญิงประหลาดในแวดวงวิชาการคนหนึ่งที่พยายามจะฉกฉวยข้อมูลจาก
ตัวเขาเท่านั้น'

* หนานไห่จื่อ ในประวัติศาสตร์เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่ใหญ่ที่สุดในกรุงปักกิ่ง เคยเป็นพื้นที่ล่าสัตว์ของราชวงศ์เหลียว
จิน หยวน หมิง และชิง ทั้งยังเป็นสวนหลวงของราชวงศ์หมิงและชิงอีกด้วย

7

นกกระเรียนมากเจิมก้นดอกผู้ทรง*

รัชตกเงินหนึ่งปีที่สิบสอง ช่วงหนาวที่สุดของฤดูหนาว

ปีนี้หิมะตกช้ากว่าปีที่แล้วไปเกือบเดือน ความหนาวเย็นในได้หล้า
หลอมรวมกับลมหนาวและความแห้งแล้ง ทำให้หนาวยะเยือกจนผู้คน
ยกหัวไหล่่อแผ่นหลัง ณ หนานไห้จื่อ ลานล่าสัตว์ของราชวงศ์ที่ครอบคลุม
พื้นที่เกือบสามแสนหมู** ซึ่งอยู่ด้านนอกกำแพงวังทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
ของเมืองหลวง ชาวไร่ชาวนาทั้งหมดที่นั่นต่างกำลังเฝ้ารอคอยหิมะแรก
ของปีนี้

เต็งอิงฟังอยู่ที่ผ่นังหิน เบื้องหน้าเป็นคนนำส่งสารกลุ่มใหญ่
ที่สวมเสื้อผ้าเนื้อบางเช่นเดียวกับเขา

คนเหล่านั้นรวมตัวกันเป็นกลุ่มสามถึงห้าคนซุกตัวอยู่ตามมุมต่างๆ
จ้องมองเต็งอิงอยู่เยียบๆ ส่วนใหญ่อารมณ์ความรู้สึกบนใบหน้าออกจะ

* ดอกผู้ทรง คือดอกพุทตาน

** หมู หรือไจ่จิน เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีนในสมัยโบราณ เทียบได้กับพื้นที่ประมาณ 666.67 ตารางเซนติเมตร

ซับซ้อน เติงอิงขยับขาที่สวมเครื่องพันธนาการไปข้างหลังสองสามชั้น* ขากางเกงผ้าเนื้อหยาบก็คลายลงมา พอจะปกปิดบาดแผลที่เกิดจากการเสียดสีที่ข้อเท้าของเขาไปได้บ้าง เขาเพียงขมวดคิ้วแต่ไม่ได้พูดอะไร

บุรุษผู้หนึ่งเหยียดขาที่ขัดของเขาส่งออกแล้วยืนขึ้น จิกผ้าชิ้นหนึ่ง ออกมาจากเสื้อผ้าของตนท่ามกลางสายตาทุกคน ยืนให้เติงอิงอย่าง ไม่ค่อยมั่นใจแล้วพูดกับเขาอย่างขลาดกลัว

"ท่านใช้มัน... พันข้อเท้าของท่านเถิด"

เติงอิงก้มหน้ามองผ้าขาดสีเทาขาวผืนนั้น ทันใดนั้นก็รู้สึกราวกับว่า ได้ร่วมชะตากรรมกับคนเหล่านี้

สถานที่ที่พวกเขาอยู่คือห้องขังของหนานไห่จื่อ ปกติจะใช้เก็บ ฎฎพีชและเนื้อสัตว์ที่เตรียมจะส่งเข้าวังหลวง แต่ตอนนี้ในห้องแทบจะว่างเปล่า มีเนื้อแห้งเพียงไม่กี่ชิ้นแขวนอยู่บนช้อนคานอย่างโดดเดี่ยว

การเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วงไม่ค่อยได้ผลดีนัก ดังนั้นหลังผลัดเปลี่ยน ฤดู ลำนักกิจการฝ่ายในจึงเปลี่ยนสถานที่แห่งนี้ให้เป็นค่ายกักกันชั่วคราว

ผู้คนที่อาศัยอยู่ในห้องขังจวนล้วนเป็นบุรุษผู้ถูกต้อนซึ่งไม่มีที่พำนักอาศัยแน่นอน

ในช่วงต้นรัชศกเจินหนิง ราชสำนักห้ามมิให้บุรุษกระทำการตอน โดยพลการ และยังกำหนดบทลงโทษรุนแรงต่อบุรุษที่หลบหนีการเกณฑ์แรงงานและหลบหนีภาษีที่นา ภาษีต่างๆ จากวังหลวง แต่ภายหลัง เนื่องจากทายาทของราชวงศ์เพิ่มมากขึ้น การงานของทั้งยี่สิบสี่ที่ทำการ** เริ่มซับซ้อนยุ่งยาก ความต้องการขั้นที่ก็มีมากขึ้นทุกที ด้วยเหตุนี้คำสั่งห้าม ในช่วงต้นรัชศกนั้นเวลานี้จึงกลายเป็นหนังสือคำสั่งที่ว่างเปล่าไปเสียแล้ว

* ชุน เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบได้กับความยาวประมาณ 1 นิ้ว

** ยี่สิบสี่ที่ทำการ คือหน่วยงานต่างๆ ของชั้นที่ แยกเป็นสิบสองฝ่ายชั้นที่ สี่หน่วย แบ่งกองงาน

คนที่หนานให้จื่อใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก ทั้งยังถูกตอน บางคนมีอายุมากแล้ว แต่บางคนยังเป็นเด็กอายุสิบสองสิบสามปี ยามกลางวันทำงานใช้แรงงาน ยามกลางคืนก็นอนแออัดกันอยู่ในห้องยู่จางตามมีตามเกิด ทุกคนต่างรอคอยด้วยความหวังว่าจะมีคนของสำนักกิจการฝ่ายในและยี่สิบสี่ที่ทำการมาคัดเลือกตัว

ตั้งอิงเป็น 'บุรุษ' เพียงหนึ่งเดียวในหมู่คนเหล่านี้

ไม่รู้ว่าคุณที่จัดการจงใจหรือไม่ ให้มดแมลง* ห้อมล้อมจนกระเรียนที่บาดเจ็บ ถือเป็นความอัปยศอดสูที่โหดร้ายที่สุดก่อนการลงทัณฑ์

"อันนี้ไม่...ว้าย!"

โคมก้นลมที่หน้าประตูสองสะท้อนเงาร่างคนอย่างชัดเจนจนเห็นไรขนอ่อนบางๆ

ตั้งอิงเงยหน้าขึ้น หยางหวันลอดเข้ามาทางชอกประตูพร้อมกับสมุนไพร่หอบใหญ่ในอ้อมแขน ยังพูดไม่ทันจบก็ล้มลงตรงหน้าเขา

บนพื้นมีแต่หญ้าแห้งและรำข้าวสาลี เมื่อเสียดสีกับผิวหนังก็ได้เลือดทันที

หยางหวันเจ็บจนตาหยี พยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้นมานั่งมองฝ่ามือที่ถูกเสียดสี ก่อนจะเป่าไปที่บาดแผลหลายครั้งอย่างอัปจนปัญญา

ครึ่งเดือนแล้วนางยังคงไม่เคยชินกับร่างกายนี้

คนในห้องยู่จางล้วนไม่ส่งเสียง เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเขาเห็นหยางหวัน

หลังจากหันไปมองนางโดยพร้อมเพรียงกันคราหนึ่งแล้ว ต่างก็ถอนหายใจกลับไป

* มดแมลง อุปมาถึงคนที่กำลังน้อย มีฐานะต่ำต้อย

หยางห้วนไถ่ออกมาทีหนึ่ง จากนั้นก็คายรากหญ้าแห้งที่อยู่ในปากออกมา กำลังเตรียมจะลุกขึ้น แต่หน้าผากกลับชนเข้ากับนิ้วมือที่เย็นเฉียบของเต็งอิง

นางรีบเงยหน้า แต่คนตรงหน้ายังคงนั่งพิงผนังเสียบๆ มือที่ยื่นมาตรงหน้านางแบออกมา บนข้อมือมีตรวนพันหนากรออยู่ เวลานี้แขนเสื้อบางๆ ของชุดนักโทษเลื่อนลงมาถึงข้อศอก เผยให้เห็นรอยแผลทั้งเก่าและใหม่บนแขนสลบกันไป

ช่วงเป็นคนรูดงาทะเลล้ายิ่ง...หยางห้วนรำพึงรำพันอยู่ในใจ

ความรู้สึกแตกสลายเป็นเสี่ยงๆ อย่างสมบูรณ์หลังจากถูกลงโทษย่ำยี เบื้องบนเป็นความเจ็บปวดจากการที่ครอบครัวถูกทำลาย คนในครอบครัวสูญสิ้น เบื้องล่างต้องอดทนต่อความอับยศอดสูไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ แต่เขายังคงควบคุมความรู้สึกของตนเองไว้ได้ เรื่องนี้หากยกมาอยู่ในยุคปัจจุบัน คงทำให้สตรีหลายคนหัวใจสลาย ทว่าเขากลับยังคงนิ่งเสียบ มีสีหน้าสงบนิ่งอยู่ตลอดเวลา อากับกิริยาสุภาพเหมาะสม ในขณะที่ยังคงรักษาความสงบนิ่งอยู่นั้นก็ไม่สูญเสียลักษณะท่าทางของผู้มีความรู้ความสามารถแม้แต่น้อย

"ไม่เป็นไร ข้าลุกขึ้นเองได้" นางพุดพลางลุกขึ้นมาปิดเศษหญ้าแห้งบนร่างออกแล้วค่อยๆ เอาสมุนไพรมานพั้นไปกองไว้ข้างเท้าเต็งอิง ม้วนแขนเสื้อขึ้น นิ่งยอๆ ก็ม้วนแล้วพูดว่า "บาดแผลที่ข้อเท้าท่านถ้าปล่อยไว้เสียติดต่อไปก็จะเห็นกระดูกแล้ว ต่อไปภายหน้าอาจขาพิการเพราะเหตุนี้ ข้าไม่ได้เป็นหมอที่มีฝีมืออะไร ตำรายาสมุนไพรมานพั้นเคยสอนข้าตอนเด็ก ไม่รู้ว่าจำได้ครบถ้วนหรือไม่ ถ้าหายท่านไม่ต้องขอบคุณ แต่ถ้าไม่หาย..." นางพุดพร้อมยื่นมือไปจะม้วนขาทางแกงของเต็งอิงขึ้น "แต่ถ้าไม่หายท่านก็อย่าตำหนิ..."

ตอนที่มือของหยางห้วนจับกางเกง เต็งอิงพลันขยับขาไปด้านข้าง นางไม่ทันได้ระวังจึงถูกแรงเหวี่ยงไปด้านข้างอย่างฉับพลันทำให้เซล้มลงไปอีกครั้ง

"ข้าว่าท่าน..."

เต็งอิงยังคงไม่พูดไม่จา ในแววตาไม่มีความระแวงระวัง มีเพียงความไม่เข้าใจเล็กน้อยเท่านั้น

หยางห้วนล้มคว่ำอยู่กับพื้น นางลูบหน้าตนเอง ดันร่นหัดกายขึ้นมา แล้วนั่งขัดสมาธิตรงหน้าเขา ก่อนจะรวบเส้นผมที่ยุ่งเหยิงให้เรียบร้อยอย่างใจเย็น แะมือทั้งสองข้างออก พยายามทำให้เสียงของตนฟังดูจริงจังมากขึ้น

"ข้าขอบอกท่านตามตรง ข้าอยากจะทำยาให้ท่าน ท่านเองก็พูดกับข้าตามตรง นี่ก็ครึ่งเดือนแล้ว ต้องทำอะไรท่านถึงจะยอมให้ข้าแตะต้องท่าน"

เต็งอิงจับไช่ตรวนบนมือไว้ ก้มลงดึงขากางเกงที่หยางห้วนถลกขึ้นมา ครึ่งหนึ่งลง จากนั้นวางมือบนหัวเขาและหลับตาลงเงียบๆ

เขาทำเหมือนก่อนหน้านี้ที่โยนความอดทนทั้งหมดให้กับเจ้าของงานวิจัยด้านประวัติศาสตร์ ขณะที่หยางห้วนคิดว่าเวลานี้นางใจเย็นจนแม้แต่ตนเองก็ยังรู้สึกเหมือนไม่ใช่เรื่องจริง

นางมองหน้าเต็งอิง ควบคุมอารมณ์ความรู้สึกแล้วเรียกชื่อของเขาออกมาคำหนึ่ง "เต็งอิง"

คนตรงหน้าเพียงขยับเปลือกตา

ผู้ถูกตอนที่ค่อนข้างมีอายุผู้หนึ่งซึ่งนั่งอยู่ข้างเต็งอิงทอดดูต่อไปไม่ไหว ส่งเสียงในใจว่าหยางห้วนว่า "แม่นาง ตั้งแต่เขาถูกพาตัวมาที่นี่ก็ไม่เคยเปิดปากสักครา บางที..." เขาหยุดพูดพลางชี้ไปที่ลำคอ

หยางห้วนฟังจบก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ "ฮ่าๆ ท่านลุงไม่รู้ว่
เขาพูดเก่งเพียงใด วันหน้าสามารถทำให้ผู้คนมากมายโมโหแทบตายเชียว"

ผู้สูงวัยฟังเสียงใสกังวานของนางแล้วก็ยิ้ม "แม่นางผู้นี้พูดจา
ได้น่าสนใจจริงๆ"

ไม่ว่าอยู่ในยุคสมัยใด การมีคนชมย่อมทำให้เบิกบานใจ

หยางห้วนแบ่งสมุนไพรในมือส่วนหนึ่งยื่นให้ผู้สูงวัย "ท่านลุง ข้าเห็น
ที่มือท่านก็มีบาดแผล เอาสมุนไพรนี้บดละเอียดแล้วพอกไว้ มีประโยชน์ยิ่ง"

ผู้สูงวัยไม่กล้ารับ เขากลับย้อนถาม "สมุนไพรเหล่านี้แม่นางเอามา
จากที่ใดหรือ"

"อ้อ" หยางห้วนยกมือชี้ไปข้างนอก "เก็บมาจากลานเล็กในเรือนของ
ชั้นที่สี่"

พอได้ยินนางพูดเช่นนั้น แม้แต่เต็งอิงก็ลืมตาขึ้นมาแล้ว

ผู้สูงวัยกดเสียงลงต่ำ ขยับตัวเข้าซอกมุมไปอีกเล็กน้อย "ชะ...ขโมยของ
ของชั้นที่สี่มาหรือ"

"อืม ข้าเองก็รู้ว่าทำเช่นนั้นไม่ถูก..." นางพูดอย่างร้อนตัวขึ้นมา
พลางมองไปที่เต็งอิงโดยไม่รู้ตัว "วันหน้าท่านก็ช่วยใช้คืนแทนข้า..."

ผู้สูงวัยแววตาตื่นตระหนก ถามหยางห้วนอย่างไม่สบายใจ "แม่นาง
ขโมยของของชั้นที่สี่เช่นนี้ เจ้าไม่กลัวถูกโบยหรือ"

หยางห้วนถอนสายตาลับมาอย่างชัดเจน "ไม่เป็นไร ข้าหลบหนี
ได้เร็ว"

เพิ่งจะพูดจบก็มีเสียงหญ้าแห้งถูกเหยียบย่ำดังมาจากพื้นโคลน
ที่หน้าประตู

หยางห้วนรีบขดตัวไปนั่งยองๆ ที่ข้างกายเต็งอิง ส่วนเต็งอิง

เปียงไห่ไปด้านข้างแล้วเงยหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง

คนเจ็ดแปดคนสวมเสื้อคลุมสักหลาดไม่มีแขนถือโคมกันลมเดินฝ่าหิมะเข้ามา คนที่อยู่หน้าสุดคือหลี่ซัน ชั้นที่ผู้ควบคุมกองงานควบคุมสวน*

หิมะตกติดต่อกันมาหลายวันแล้ว อากาศแห้งและหนาวมาก แม้แต่คนที่ดูแลตนเองอย่างพิถีพิถันก็ยังมือแตกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หลี่ซันถอดปลอกอุ้งมือออก รับซีฟิ่งทามาจากคนด้านข้างแล้วควักออกมาก้อนหนึ่ง ทาไปพลงตามผู้ดูแลที่หน้าประตูไปพลง

"เหตุใดถึงไม่ใส่กุญแจประตู"

ผู้ดูแลรีบบอก "ท่านหลี่ ต้องเหลือประตูไว้ให้พวกเขาออกไปปลดทุกข์ในยามค่ำคืน หาไม่ว่านี่จะมีกลิ่นไม่ดีขอรับ"

หลี่ซันนวดข้อมือ "คนผู้นั้นเล่า"

"คนผู้นั้นหรือ งดอาหารและน้ำเขามาสองวัน เวลานี้ไม่มีเรี่ยวแรงแล้วขอรับ น่ากลัวว่ากระทั่งขยับตัวก็ยังยาก"

หลี่ซันฟังจบก็พยักหน้าน้อยๆ "เขาได้พูดอะไรหรือไม่"

"ไม่ได้พูดขอรับ หลังจากกรรมอาญาคุมตัวคนผู้นี้มาก็อยู่ในความดูแลของเรา จนถึงวันนี้ยังไม่เคยได้ยินเขาเปิดปากพูดสักครา ชั้นที่หลี่กลัวว่าเขาจะคิดสั้นหรือ"

หลี่ซันหัวเราะออกมา "ถ้าคิดสั้นก็ยิ่งดี ท่านบรรพชนจะได้ไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้" เมื่อเขาพูดจบก็เย็บซีฟิ่งที่ติดอยู่ในซอกเล็บออกพลงบอกอีกว่า "พวกเจ้าคิดว่าเขาเหมือนคนคิดจะฆ่าตัวตายหรือ ถ้าคิดจะฆ่าตัวตายตอนมาก็คงจะอดอาหารฆ่าตัวตายเช่นเดียวกับพวกเจียงหมิงและกั๋วตึงไปแล้ว"

* กองงานควบคุมสวน เป็นหนึ่งในแปดกองงานของที่ทำการชั้นที่ ทำหน้าที่จัดหาผักและผลไม้ให้กับวังหลวง ทั้งยังดูแลการเพาะปลูกพืชในสวน

หยางห้วนที่อยู่ข้างกายตั้งอิงฟังคำพูดประโยคนี้นับถือไม่ได้ที่จะหันไปถามเขา "ท่านไม่เคยอดอาหารหรือ"

คำตอบที่นางได้ย่อมเป็นความนิ่งเงียบเช่นเดิม

แต่หยางห้วนกลับไม่หมดกำลังใจ นางนั่งอยู่ข้างเตียงอิงได้ครู่หนึ่ง จากนั้นก็หยิบสมุดเล่มเล็กออกมาจากอกเสื้อแล้วเก็บก้านหญ้าแห้งก้านหนึ่งบนพื้น จ้มปลายคางตนเองด้วยท่าทางจริงจังแล้วพูดขึ้น

"กลุ่มคนที่เรียบเรียง 'ประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง' มีเจตนาร้ายต่อท่านมากจริงๆ พวกเขาเขียนว่าขณะที่ท่านอยู่ที่หนานไห้จื่อได้อดอาหารอย่างต่อเนื่อง ภายหลังก็กระดิกหางขออาหาร จะต้องวิพากษ์วิจารณ์ท่านอย่างเสียหายให้ได้จึงจะพอใจ" พอพูดจบก็กัดก้านหญ้าแห้งเบาๆ "อืม... เช่นนั้นตรงนี้ก็ควรต้องแก้ไข"

ตั้งอิงก้มหน้าลงมองสมุดที่กางอยู่บนหัวเข่าของหยางห้วนคราหนึ่ง ในนั้นมีตัวอักษรที่เขาร่านไม่ออกเขียนไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

สิบกว่าวันมานี้สตรีผู้นี้จะขีดเขียนอะไรลงไปบนนั้นอยู่เสมอ

เป็นเช่นที่นางพูด จู่ๆ นางก็มาปรากฏตัวที่หนานไห้จื่อเป็นเวลา กว่าครึ่งเดือนแล้ว ไม่มีใครรู้ว่านางเป็นใคร ตอนแรกผู้คนเห็นลายปักบนเสื้อผ้าแพรของนางดูประณีตงดงามล้ำค่าก็คาดคะเนว่านางมีความเป็นมาที่ไม่ธรรมดา คนส่วนใหญ่จึงไม่กล้าพูดคุยกับนาง เกรงว่าจะเป็นการหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัว พอนางอยู่ที่หนานไห้จื่อหลบซ้ายซ่อนขวา อดทนต่อความยากลำบากมาสิบกว่าวัน คลุกคลีอยู่กับพวกชาวไร่ชาวนาในหนานไห้จื่อที่ทำงานอยู่ทุกวัน เสื้อผ้าบนร่างนางก็มองไม่ออกถึงเนื้อผ้าเดิม ขาดกะรุ่งกะริ่งห้อยปะปนอยู่กับเส้นผมที่แผ่สยาย ท่าทางดูไม่ต่างจากคนทุกข์ยากลำบากที่หนานไห้จื่อ ผู้ถูกตอนเหล่านี้นิ่งปล่อยาว

ความระแວดระวังที่มีต่อนางลง

นอกจากนี้พวกเขายังค่อยๆ พบว่าความสนใจของสตรีผู้นี้ ตั้งแต่ต้นจนจบล้วนอยู่ที่บุรุษผู้ซึ่งได้รับโทษหนักผู้นั้น

เพียงแต่น่าเสียดายที่เด็งอิงไม่อนุญาตให้นางเข้าไปใกล้

ไม่ใช่ภรรยาไม่ใช่อนุ แต่กลับกระตือรือร้นที่จะแสดงมิตรไมตรีต่อนักโทษที่กำลังจะไร้บุตรหลานผู้หนึ่ง

นักโทษผู้นั้นก็เฉยเมยเกินไป ทำให้สตรีผู้นี้ดูน่าสงสารยิ่ง

ระหว่างที่มีคนกำลังทอดถอนใจแทนนางก็มีเสียงฝีเท้าจากด้านนอกตรงมาที่หน้าประตู หยางห้วนได้ยินเสียงแล้วก็รีบเก็บสมุดและหลบไปซ่อนตัวที่หลังกองฟางกองหนึ่ง

หลี่ซันกับซันที่หลายคนเดินเข้ามาในห้องขังฉาง เเดินพลางพูดเรื่องที่สนทนาค้างกันอยู่จากข้างนอกต่อ

"ยังต้องนั่งอดอาหารเขาอีกกี่วัน"

ซันที่ที่อยู่ด้านหลังผู้หนึ่งกล่าวตอบ "อีกสองวันขอรับ"

หลี่ซันยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าเด็งอิง มองเขาอย่างรังเกียจครหาหนึ่ง "เอาล่ะ งดีอีกวันหนึ่งก็ให้ไปรับโทษเสีย" พอพูดจบก็กดดันคอ "รีบจัดการให้เรียบร้อยโดยเร็วแล้วมอบคนให้สำนักกิจการฝ่ายในก่อนสิ้นปี เราจะได้ไม่ต้องปวดศีรษะ อากาศหนาวเย็นเช่นนี้ ในใจมีเรื่องดุก้อนน้ำแข็งชุกอยู่ก้อนหนึ่ง มากน้อยย่อมไม่สบายใจ เจ้าไปบอกจางหู่จื่อ เตรียมมัดให้พร้อม นี่เป็นงานของสำนักกิจการฝ่ายใน บอกเขาว่าสองวันนี้รักษาสติให้ปลอดโปร่งเข้าไว้ อย่าดื่มสุรา"

คนตอบมีสีหน้าลำบากใจ "ตอนนี้จางหู่จื่อกำลังอยู่ในอารามข้างนอก ก่อนหน้านั้นข้าเห็นเขาหาคนปรนนิบัติขัดแผ่นหลังในหนานไห้จื่ออยู่เลย"

"อุย!" หลี่ซันถ่มน้ำลาย "จะโอ้อวดข้าว่าส่วนล่างของเขามีของดีอยู่หรือ! รีบไปบอกเขาให้กลับมาเตรียมมีด!"

ประโยคนี้นักทุกคนที่อยู่ในที่นั้นล้วนสะเทือนใจกึกก้องดัง

หลี่ซันไม่พอใจนัก เขาจึงเปลี่ยนเรื่องพูด "ยังมีโช้ตรวนอยู่บนร่างของเขา พวกเราไม่อาจทำอะไรได้ พงษ์นี้เข้าเจ้าไปขอข้อคิดเห็นที่กรมอาญาดูว่าจะทำอย่างไร ให้เขาสวมโช้ตรวนนี้ไปปรับโทษหรือจะปลดออก"

คนตอบสีหน้าบึ้งตึง "ท่านหลี่ ยังต้องขอข้อคิดเห็นจากกรมอาญาด้วยหรือ"

"อืม" หลี่ซันตอบอย่างรำคาญ มองไปที่ตึ๊งอิงพลางแค้นเสียงเยาะหยันออกมาทางจมูก "ครอบครัวราชเลขาธิการตึ๊งถูกประหารหมดแล้ว เหลือแค่คนผู้นี้เท่านั้น เรื่องของเขาซับซ้อนยิ่ง"

หลี่ซันพูดประโยคนี้นักก็พบว่าตึ๊งอิงกำลังมองตนอยู่ จึงอดชะงักไปครู่หนึ่งไม่ได้ ช่วงขณะนั้นถึงกับยากจะบอกได้ชัดเจนถึงความรู้สึกที่ถูกดวงตาคู่นั้นจับจ้องอยู่

ถ้าบอกว่าเขาเวทนาสงสารตึ๊งอิง ดูเหมือนเขาก็ไม่ได้มีจิตใจอ่อนไหวเพียงนั้น แต่ถ้าบอกว่ารังเกียจกลับไม่มีเหตุผลที่เหมาะสม ถึงอย่างไรในช่วงสามปีที่ตึ๊งอิงทูลจรีต่อน้ำที่ยึดอำนาจในสภาขุนนางและสังหารขุนนางนั้น ตึ๊งอิงได้รับช่วงต่อจากจางจันซุนผู้เป็นอาจารย์ของเขา จดจ่ออยู่กับการควบคุมเรื่องการออกแบบและก่อสร้างตำหนักสามแห่งของวังหลวง ช่วงหนึ่งเคย* ก่อนที่กรมอาญาจะปฏิบัติตามคำสั่งไปจับตัวเขาไว้ เขายังอยู่บนหลังศาลาเดียงของตำหนักโช้วหวงแก่ไขตะเซ่สัน** ของหลังคา กับ

* เคย เป็นหน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับ 15 นาที

** ตะเซ่สัน คือส่วนของหลังคาที่มารวบกันจนเป็นสันขึ้นมา โดยจะมีกระเบื้องครอบมาปิดจุดเชื่อมต่อเพื่อป้องกันน้ำรั่วซึม

ช่างฝีมือทั้งหลายอยู่ด้วยซ้ำ

ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะคิดอย่างละเอียดถี่ถ้วนเช่นไร เติ้งอิงกับความผิดของบิดาก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน ทว่าในฐานะบุตรชายคนโตของเติ้งอี่ เติ้งอิงยังคงถูกจับเข้าคุก

ตอนที่สามตุลาการ* กำหนดโทษของเขาจึงมีความลำบากใจอย่างแท้จริง

การก่อสร้างในวังหลวงยังไม่แล้วเสร็จ จางจั้นซุนผู้ดูแลรับผิดชอบเรื่องนี้ในช่วงแรกก็แก่ชราไร้ความสามารถ ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ เติ้งอิงเป็นศิษย์เพียงผู้เดียวของจางจั้นซุน คนผู้นี้สอบได้จิ้นชื้อ** ในปีเดียวกันกับหยางหลุนรองเสนาบดีกรมอากร เขาเป็นคนทำงานจริงจังที่หายากในหมู่ขุนนางรุ่นเยาว์ ไม่เพียงเชี่ยวชาญบทกวีวรรณกรรม ทว่ายังศึกษาเรียนรู้จนชำนาญงานด้านการก่อสร้าง หากยามนี้ตัดสินใจลงโทษประหารเขาเหมือนกับบุรุษคนอื่น ๆ ในสกุลเติ้ง ในช่วงเวลาอันสั้นกรมโยธาไม่อาจหาคนเช่นเขามาทดแทนได้ ดังนั้นสามตุลาการและสำนักกิจการฝ่ายในจึงหารือเกี่ยวกับคนผู้นี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ก็ไม่สามารถตกลงกันได้ว่าจะจัดการกับเขาอย่างไรดี

ในที่สุดเหออี้เสียน หัวหน้าชั้นที่ผู้ควบคุมสำนักกิจการฝ่ายในก็เสนอวิธีหนึ่ง

‘ฝ่าบาททรงลงโทษประหารเติ้งอี่ทั้งครอบครัว เพราะถูกเติ้งอี่ปิดบังอำพรางมานานปี เมื่อความจริงปรากฏ ความเคียดแค้นจึงเพิ่มพูนทรงทำไปด้วยความกริ้ว แต่วังหลวงเป็นที่ประทับของราชวงศ์ งานก่อสร้าง

* สามตุลาการ หมายถึงกรมอาญา ศาลยุติธรรม และสำนักตรวจการ มีหน้าที่พิจารณาคดีสำคัญร่วมกันโดยเฉพาะ

** จิ้นชื้อ เป็นคำเรียกบัณฑิตที่สอบขุนนางในระดับประเทศ (เคอจวี่) ผ่านจนได้เป็นขุนนาง โดยการสอบขุนนางของจีนในสมัยโบราณจะแบ่งเป็นฝ่ายขุนและฝ่ายบู

ซ่อมแซมเกี่ยวพันถึงรากฐานของบ้านเมือง ไม่อาจละทิ้งได้ การจะขจัดความโกรธแค้นในพระทัยของฝ่าบาท นอกจากโทษประหารชีวิตแล้ว...

เขาพูดมาถึงตรงนี้ก็วางหนังสือที่แยกเสนอข้อคิดเห็นเป็นข้อๆ ซึ่งสามตุลาการร่างมาหลายครั้งแต่ก็ยังคงเป็นฉบับร่างอยู่แล้วพลิกมือเคาะลงไปบนนั้น หัวเราะหึๆ พลังบอก

'ไม่ใช่ยังมีโทษทัณฑ์ราชสำนัก* อยู่อีกข้อหนึ่งหรือ'

เรื่องนี้พูดไม่ถูกว่าเป็นวิธีที่อำมหิตหรือเมตตาเกินไป ให้ทางรอดทางหนึ่งแก่เด็กร้าง แต่ขณะเดียวกันก็ยุติชีวิตที่เคยสง่าผ่าเผยของเขาลงด้วยเหตุนี้หยางห้วนจึงได้เขียนไว้ในบทแรกของ 'ชีวประวัติเด็กร้าง'

'ยากจะบอกได้ว่าชีวิตของเด็กร้างจบสิ้นลงในปีนี้หรือเริ่มต้นขึ้นในปีนี้กันแน่'

แน่นอน หลี่ซันและคนเหล่านี้ย่อมไม่มีมุมมองพระเจ้า** เช่นหยางห้วน พวกเขาไม่รู้ว่าจะปฏิบัติต่อบุตรหลานของขุนนางชั่วที่ไม่มีความผิดอย่างชัดเจนผู้นั้นอย่างไร

"เจ้ามองข้าไปก็ไม่มีประโยชน์" หลี่ซันไม่อาจสบตาเด็กร้างต่อไปได้จึงเดินไปที่ข้างกายเขาแล้วเป่ามือที่แห้งกร้านของตนเอง "แม้ข้าจะรู้ลึกว่าการที่ชีวิตเจ้าต้องจบลงเช่นนี้ออกจะน่าเสียดาย แต่บิดาเจ้าทำความผิดร้ายแรง เวลานี้เจ้าไม่ต่างอะไรกับหนูขาหักขามถน*** ใครจะต้อง

* โทษทัณฑ์ราชสำนัก เป็นบทลงโทษด้วยการทำลายอวัยวะเพศชายหรือทำลายความสามารถในการมีบุตรของสตรี

** มุมมองพระเจ้า คือมุมมองที่ผู้เล่าเรื่อง (Narrator) เป็นเหมือนพระเจ้า รู้ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในเรื่อง มองทะลุเข้าไปในความคิดของตัวละครทุกตัวได้ และมองเห็นเหตุการณ์ในอดีตไปจนถึงอนาคตที่ยังไม่เกิดขึ้น

*** มาจากสำนวน 'หนูขามถน ทุกคนร้องไล่ตี' หมายถึงสิ่งที่ให้โทษและเป็นภัยต่อผู้อื่นมักถูกรังเกียจ

ก็โชคร้าย ไม่มีใครกล้าส่งสารเจ้า เจ้ายอมรับชะตากรรมเกิด ถือเสียว่าแบกรับความผิดแทนบิดา แสดงความกตัญญูสั่งสมบุญกุศลให้เขา แม้เจ้าต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ที่นี่ แต่เขาอาจสามารถบำเพ็ญเพียรเป็นร่างมนุษย์ไม่ต้องตกอยู่ในภพภูมิเดรัจฉานก็เป็นได้"

คำพูดนี้ของหลี่ซันก็พูดได้ไม่ผิด ถ้าตั้งใจตายแล้วก็แล้วไป แต่การมีชีวิตอยู่กลับมีนัยทางการเมืองแฝงอยู่ ชีวิตของเขาต้องถูกราชสำนักนำมาทดสอบจุดยืนของผู้คนอยู่ตลอดเวลา

แม้แต่ก่อนตั้งใจจะไม่เคยมีความสัมพันธ์ที่เลวร้ายกับใคร แต่สถานการณ์ในเวลานี้พูดได้ว่าช่างมีดমনอย่างแท้จริง

สหายนิกในสมัยก่อนของเขาต่างปิดปากเงียบไม่พูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา ส่วนผู้ที่เป็ศัตรูกับสกุลเต็งต่างก็แทบอยากจะเหยียบเขาซ้ำ

นับตั้งแต่ถูกคุมขังจนถูกพาตัวมาที่หนานไห่จื่อ เวลาก็ผ่านไปกว่าหนึ่งเดือนแล้ว พอลึกดูแล้วก็มึนเพียงหยางหลุนเท่านั้นที่ลอบมอบเงินแท่งหนึ่งให้หลี่ซัน ขอให้อีกฝ่ายช่วยดูแลเขาบ้าง

หลังจากหลี่ซันกล่าวคำพูดเหล่านี้จบในใจก็นึกถึงเงินแท่งนั้นแล้วมองบาดแผลทั่วร่างตั้งใจ รู้สึกว่าเขาก็น่าสงสารไม่น้อย จึงกระแอมกระไอไปสองสามที อ้าปากคิดจะพูดอะไรบางอย่างเพื่อคลี่คลายบรรยากาศ แต่ทันใดนั้นก็สังเกตเห็นว่ามีสมุนไพร่กองใหญ่กองอยู่ข้างเท้าของเต็งอิง เมื่อพิจารณาดูอย่างละเอียดก็รู้สึกคุ้นตา ยิ่ง ทันใดนั้นเพลิงโทสะพลันลุกโชนขึ้น

"หืม?" หลี่ซันยกชายเสื้อคลุมยวดยาวนั่งยองๆ ลงไปหยิบขึ้นมาดูกำหนึ่ง "หนูถูกตอนตัวได้ไปขนมาทัน"

ขณะที่ในห้องยุ่งฉางต่างก้มหน้าตัวสั่นเทาไม่กล้าพูดจา หลายคนที่นั่งอยู่ใกล้เต็งอิงกลัวหลี่ซันจะจับจ้องตนจึงค่อยๆ ขยับไปนั่งที่อื่น

หลี่ซันกวาดตามองคนที่มียี่ห้าน้ำหวาดหวั่นเหล่านี้อย่างหนึ่ง โยน
สมุนไพรในมือทิ้งแล้วยืนขึ้น ปิดมือพรางมองตั้งอิง "ไม่ว่าเพราะเหตุใด
จุ๋ๆ ก็หัวเราะเสียงดังออกมา

"ดูเหมือนข้าจะพูดผิดไปแล้ว ไม่ใช่ไม่มีใครกล้าสังหารเจ้า" เขาพูด
พรางใช้เท้าเขี่ยสมุนไพรของนั้น "ถึงกับกล้าขโมยสมุนไพรในลานเล็กของข้า
มารักษาบาดแผลให้เจ้า" ทางหนึ่งพูด ทางหนึ่งก็หันกายไปชี้เหล่าผู้ถูกตอน
ในห้องยุ่งฉาง "ในหมู่พวกเจ้ามีคนที่ไม่กลัวตาย ข้าหลี่ซันนับถือพวกเจ้า
ที่ขวัญกล้าอย่างยิ่ง วันนี้จะไม่สืบสาวราวเรื่องสมุนไพรเหล่านี้ แต่ถ้ายังมี
ครั้งหน้าแล้วข้ารู้เข้าก็อย่าได้คิดที่จะออกไปจากหนานไห่จื่อแห่งนี้" เขา
ไม่สืบสาวราวเรื่องต่อจริงๆ เพียงปิดมือแล้วกล่าวกับผู้ดูแลว่า "เฝ้าดูให้ดี"

พูดจบก็พาคนสาวเท้าก้าวยาวเดินออกไป

หยางหวั่นรองจนเสียงฝีเท้าห่างไปไกลแล้วจึงมุดออกมาจากด้านหลัง
กองฟาง เกาะอยู่ที่ขอบผนังพรางตรวจสอบอย่างรอบคอบระมัดระวัง
ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงใส่กุญแจประตูที่อยู่ด้านหลังนาง หยางหวั่นหน้าเสีย
ตบคอตตนเองอย่างอัศจรรย์ปัญญาล้วนลงนั่งขัดสมาธิ

"เฮ้อ คืบหน้าออกไปไม่ได้แล้ว"

ไม่คิดว่าพอนางพูดประโยคนี้จบสายตาของคนรอบข้างที่มองนาง
กับตั้งอิงพลันเปลี่ยนเป็นซับซ้อนขึ้น

หยางหวั่นหันกลับมาและมองคนในห้องยุ่งฉางด้วยความประหลาดใจ
ก่อนจะก้มลงมองตั้งอิง พลันนึกไปถึงคำพูดก่อนหน้านี้ของหลี่ซันแล้ว
ก็ได้สติกลับมาทันที

เวลานี้ในห้องนี้คุ้มขังคนอยู่สามจำพวกคือบุรุษหนึ่งคน สตรีหนึ่งคน
ทั้งยังมีผู้ถูกตอนอีกกลุ่มหนึ่ง

แน่นอน ตามคำพูดของหลี่ซัน บุรุษผู้นี้พอผ่านคืนนี้ไปก็จะไม่ใช่บุรุษอีกต่อไปแล้ว

ดังนั้นคืนนี้ก็ควรจะมီးอะไรเกิดขึ้นสักหน่อยหรือไม่

ถ้าหยางห้วนเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์ผู้หนึ่ง คิดว่าเวลานี้นางคงจะนั่งลงแล้วแยกใคร่ครวญสภาพแวดล้อมในยามนี้้อย่างละเอียดลึกซึ้ง ทั้งในระดับวรรณกรรมและสังคมวิทยา ทว่าขณะนี้นางถูกสายตาของคนรอบข้างจ้องมองจนรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย ร่างกายของนางในตอนนี้เป็นใครนางก็ยังไม่รู้ และไม่รู้ว่เจ้าของร่างนี้ชมชอบใครอยู่หรือไม่ แม้หยางห้วนจะเห็นว่าตนเองเป็นเพียงจิตวิญญาณที่มาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด จุดประสงค์ของการเดินทางข้ามกาลเวลามาคือเพื่อสังเกตการณ์ประวัติศาสตร์และบันทึกประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับตัวเอง แต่ในเมื่อเดินทางข้ามกาลเวลามาอยู่ในร่างคนอื่น ดูเหมือนว่านางต้องรับผิดชอบปกป้องดูแลร่างที่ช่วยประคับประคองจิตวิญญาณของนางร่างนี้ด้วย

ครั้นแล้วนางก็กลับมามีท่าที่เป็นปกติ แต่ในสมองเต็มไปด้วยความคิดมากมาย ทันใดนั้นก็อดที่จะยกมือขึ้นมาทาบอกด้วยความตกใจไม่ได้ ลืมไปว่าคนที่อยู่ตรงหน้าคือบุรุษที่ไม่อนุญาตให้นางแตะต้องเนื้อตัวผู้หนึ่ง

เต็งอิงมองใบหน้าที่ดูตื่นตระหนกของนางแล้วขยับตัวนั่งหลังตรง หยางห้วนเห็นเขาเคลื่อนไหวก็ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ก่อนจะถามอย่างเป็นไปเอง "ท่านจะทำอะไร"

เต็งอิงไ้โอบออกมาที่หนึ่ง ฟังดูคล้ายจริงจัง

ทว่าหลังจากอาศัยสิ่งนี้ขัดจังหวะการพูดของหยางห้วนแล้วเขาก็กลับไม่มีอาการตอบสนองอื่นใด ทั้งยังสำรวจการกระทำของตนที่ดูเป็น

การ 'ล่องเงิน' ไว้ไม่มองหยางห้วนอีก เพียงก้มลงหยิบสมุนไพรบนพื้นขึ้นมาวางไว้บนหัวเข้าแล้วม้วนเล่น

หลังจากจางจั้นซุนเกษียณ เต็งอิงก็เป็นจุดสูงสุดของงานด้านการก่อสร้างในช่วงต้นราชวงศ์หมิงแล้ว ดังนั้นแม้แต่การถักหญ้าในมือก็ทำได้เป็นอย่างดีคล่องแคล่ว

หยางห้วนรู้สึกว่ามีมือของเต็งอิงไม่นับว่าชวนมอง เนื่องจากสัมผัส 'ไม้อิฐกระเบื้องมานาน' มือจึงดูหยาบกร้าน แต่ดีที่ข้อต่อกระดูกชัดเจน เส้นเลือดเส้นเอ็นมีขนาดที่พอเหมาะพอดี ไม่ถึงกับน่าเกลียด แต่ก็แตกต่างจากบุรุษทั่วไปตรงที่บนหลังมือมีรอยแผลเก่าเล็กๆ สีแดงจางๆ รอยหนึ่งลักษณะคล้ายจันทรเสี้ยว

นางมองเขาเอาสมุนไพรที่ตนหอบมามาสานเป็นหมอนหญ้าใบหนึ่งแล้วก็พบว่าเมื่อครู่ตนเองคิดมากเกินไปแล้ว ดูจากที่อยู่ด้วยกันมาหลายวันนี้ เต็งอิงเป็นบุรุษที่มีคุณธรรม เป็นนางเองที่มีความคิดไม่บริสุทธิ์ เป็นอันธพาลหญิงที่เขาแต่คิดจะตะแคงตอตัวเขา เมื่อคิดเช่นนี้ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกว้าวเมื่อครู่ตนเองออกจะไร้เหตุผลไปสักหน่อย จึงยกมือขึ้นเกาศีรษะด้วยความขวยเขิน

ก่อนหน้านี้เต็งอิงอยู่ในคุกต้องความเย็นเล็กน้อย หลังจากนั้นก็ไม่ได้รักษาตัว ตอนนี้อย่างคงไอบ่อยบ้าง

เขายกมือขึ้นมากดหน้าอก เห็นได้ชัดว่ากำลังผื่นทน

หยางห้วนคิดจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เห็นเขาขยับตัวไปนั่งอยู่บนพื้นที่ไม่มีหญ้าแห้งรอง ยืนมือเอาหมอนหญ้ามาวางไว้ข้างกายตน จากนั้นก็ยัดหลังตรงเอามือกุมหัวเข้าอีกครั้ง มองมาที่นางเงิบๆ

หยางห้วนไปนั่งยองๆ ลงข้างกายเต็งอิง มองหมอนหญ้าใบนั้นแล้ว

พูดว่า "ให้...ข้าหรือ"

เติงอิงพยักหน้า

"เช่นนั้นข้าของท่านจะอย่างไร"

เติงอิงก้มลงมองบาดแผลบนข้อเท้าที่แทบจะเห็นกระดูกของตน

ลูกกระเดือกขยับเคลื่อนไหวขึ้นลงเล็กน้อย

ตั้งแต่เข้าคุกจนถึงวันนี้เขาไม่เคยยอมเปิดปากพูดมาโดยตลอด ประการแรกกลัวจะชักนำเภทภัยมาสู่ผู้อื่น ประการที่สองเขาต้องการความเงียบสงบเพื่อทำความเข้าใจกับความจริงที่ว่าบิดาและคนทั้งตระกูลถูกลงโทษประหารชีวิต เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้าเขาก็ยอมรับว่าตนตกอยู่ในสภาพเช่นที่หลี่ซันกล่าวไว้ เป็นหนูขาคักขำมถน ทุกคนร้องไล่ตี ดังนั้นเวลานี้เขาจึงไม่คุ้นเคยกับการมีคนมาซักถามสารทุกข์สุกดิบนัก

"เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ข้าจะไม่แตะต้องตัวท่าน แต่จะช่วยทูลสมุนไพรที่เหลื่ออยู่ให้هلك ท่านพอกเอง"

หยางหวันพูดจบก็ม้วนแขนเสื้อขึ้น

เติงอิงมองจีหยกที่นางใช้ทุบยาขึ้นนั้นคราหนึ่ง นั่นเป็นหยกผู่หง* เนื้อดีชิ้นหนึ่ง คนธรรมดาทั่วไปเป็นไปไม่ได้ที่จะมี แต่นางกลับมีผู่กอยู่ที่เอวสองชิ้น

"รับไป" นางเห็นเติงอิงไม่รับก็เอื้อมไปปลดผ้าผูกผมที่ด้านหลังศีรษะออกมา "เอาสิ่งนี้พันไว้"

เติงอิงยังคงไม่ขยับ

หยางหวันยื่นมือไปจนเมื่อยแล้ว นางค้อมกายเอามือวางลงบนพื้น แล้วเงยหน้ามองเขา "ความจริงแล้วท่านเป็นคนดีมาก ในสภาพความเป็นอยู่

* หยกผู่หง คือโรสควอตซ์ (Rose quartz)

เช่นนี้ยังทำหมอนให้ข้าใบหนึ่ง ข้าเองก็ไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร ท่าน
ไม่อยากพุดกับข้าก็แล้วไปเถิด แต่อย่าทำให้ตนเองต้องลำบาก ท่าน
คงไม่อยากให้วันหน้าตนเองเดินไม่ได้กระมัง"

เขายังคงใช้ความนิ่งเงียบปฏิเสธ

แต่สำหรับหยางห้วนแล้วเรื่องนี้จะว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ จะว่าเล็กก็ไม่เล็ก

ในประวัติศาสตร์โรคที่ขาของเขาเกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ แต่ถึงหยางห้วน
จะรู้ ทั้งยังพยายามช่วยเขาเปลี่ยนชะตากรรมเล็กน้อย แต่ก็ทำไม่ได้ ทว่า
นางกลับไม่เสียใจ เพียงใช้แขนเสื้อเช็ดมือของตนให้แห้ง ล้มเลิกการโน้มหน้า
ตั้งอึ้งอย่างใจเย็น

คนในห้องยังฉางเห็นตั้งอึ้งกับหยางห้วนไม่ได้มีพฤติกรรมเช่นที่พวกเขา
คิดภาพเอาไว้ก็ค่อยๆ หดความอดทน อากาศหนาวคนจึงง่วงนอนง่าย
ครูเดียวต่างกันนอนลงขดตัวเป็นก้อน

หยางห้วนนั่งอยู่ตรงข้ามตั้งอึ้ง รอจนตั้งอึ้งหลับตาลงจึงขดตัวลง
ข้างกายเขาแล้วนอนหนุนหมอนหน้าอย่างระมัดระวัง

ยามนี้ในห้องยังฉางเหลือเพียงเสียงกรนกับเสียงพลิกกายเป็นครั้งคราว
หยางห้วนนอนนิ่ง หยิบสมุดในแขนเสื้อออกมา พลิกเปิดไปทางหน้าต่างซึ่งเป็น
จุดเดียวที่มีแสงโคมส่องสว่างเล็กน้อย งอนิ้วแตะที่ได้คางตนเองพลางพิมพ์
เสียงเบา

"พรุ่งนี้เป็นวันที่สิบสามเดือนหนึ่งรัชศกเจินหนึ่งปีที่สิบสอง...ในบันทึก
'ประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิง' คือเดือนสาม ดูไปแล้วเวลามีความคลาดเคลื่อน
อยู่บ้าง..."

พอพุดไปพุดมาก็เริ่มง่วง นางพลิกกายไปทางผนังหิน กอดเข่า
นอนขดตัวเป็นก้อนเหมือนกับคนอื่นๆ

"เต็งอิง ได้ยินว่าก่อนหน้านี้ท่านยังไม่เคยแต่งภรรยา แล้วท่าน... มีสตรีของตนเองหรือไม่"

เต็งอิงที่นอนอยู่ด้านหลังหยางห้วนสั่นศีรษะ
หยางห้วนคล้ายมองเห็นอย่างไรอย่างนั้น นางพูดอย่างเลอะเลือนว่า
"ถ้าร่างนี้เป็นของข้าเองละก็..."

แล้วอย่างไรเล่า ความจริงแล้วจะทำได้แล้ว
แม้นางจะเป็นผู้วิจั แต่นางยังไม่ได้เสียสติพอที่จะใช้ร่างของตน
ตรวจสอบทัศนคติเรื่องเพศของผู้เป็นหัวขั้ววิจั นี่เป็นจรรยาบรรณทางวิชาการ
ดังนั้นนางจึงไม่พูดอะไรอีก เพียงเฝ้าปากและหลับตาลง

เต็งอิงไม่เข้าใจคำพูดประโยคนี้ทั้งหมด หลังจากรออยู่ครู่หนึ่งแล้ว
ไม่ได้ยินนางพูดอะไรจึงค่อยๆ หลับตาลง

ใครจะคาดคิดว่าหลังจากนางหลับสนิทก็พิมพ์ออกมาประโยคหนึ่ง
"อย่างไรเสีย...ชั่วชีวิตนี้ของหยางห้วนก็มีชีวิตอยู่เพื่อเต็งอิง..."

ที่มาพร้อมกับคำพูดประโยคนี้นี้ยังมีหิมะที่ตกหนักเป็นครั้งแรก
ในปีที่สิบสองของรัชศกเงินหนิง

หลังจากหิมะตกในยามค่ำคืน วันถัดมาที่หนานไห่จือกก็ปกคลุมไปด้วย
หิมะสีขาวโพลน

ผู้ดูแลเอามือป้องตาพรางเปิดประตูห้องผู้จาง เหล่าผู้ถูกตอน
อันหนักเบาจนแทบจะทนไม่ไหวอยู่นานแล้ว ต่างเบียดเสียดกันออกมา

ผู้ดูแลอ้าปากหาวยังไม่ทันหุบก็ถูกคนที่รีบร้อนเหล่านี้ผลักจนล้ม
ลงไปในกองหิมะอย่างแรง จมูกกระแทกจนเลือดออก เขาถูกพรวดขึ้นมา
พลงกตจุมูกแล้วตวาดคำทอ

"บัดซบ! พวกเจ้าจะรีบไปเกิดใหม่หรือ"

พอพูดจบกำลังจะลุกขึ้นยืน มือกลับสัมผัสอะไรบางอย่างในหิมะ เขาทนต่อแสงอันเจิดจ้าของหิมะหยาบขึ้นมามากก็เห็นว่าเป็นจี้หยกผู้หญิง

"นี่...พวกคนยากไร้เหล่านี้ยังมีทรัพย์สินส่วนตัวซ่อนอยู่อีกหรือ..."

พอพูดจบก็รีบเอามือปิดปาก ค้อมกายแล้วมองสำรวจไปรอบๆ ขยี้จี้หยกที่รอบด้านกำลังวุ่นวายไม่มีใครเห็นรีบซ่อนจี้หยกไว้ในแขนเสื้อ

แต่ใครจะคิดว่ายังไม่ทันซ่อนดีก็ได้ยินคนถามมาจากด้านหลังว่า "นั่งทำอะไรอยู่"

"ไม่ได้ทำอะไร..."

คนถามคือขันทีน้อยภายใต้บังคับบัญชาของหลี่ซัน เห็นเขาคุ้ยๆ ล่อๆ ก็ยกเท้าเตะเขาสองทีจากทางด้านหลังอย่างไม่เกรงใจแล้วขีดหน้าเอ่ยขึ้น

"รีบลุกขึ้นไปพาคคนออกมา วันนี้คนของสำนักกิจการฝ่ายในจะมา แต่เช้า"

ผู้ดูแลลุกขึ้นยืนแล้วบ๊วดๆ หิมะบนร่าง ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้ขันทีน้อย แล้วเอ่ยถาม "จะเอาตัวไปตอนนี้เลยหรือ จางหูจื่อผู้นั้นกลับมาที่หนานไห่จื่อ แล้วหรือยัง"

ขันทีน้อยปิดปากปิดจมูกแล้วหลบไปข้างหลังก้าวหนึ่ง "ไม่ระมัดระวัง เอาเสียเลย ถอยออกไปห่างๆ"

ผู้ดูแลเอามือลูบหน้าแล้วขยับยืนห่างออกไป เอามือวางไว้ที่ข้างลำตัว เมื่อเขายืนดีแล้วขันทีน้อยผู้นั้นก็เอามือลง ตอบคำถามเมื่อครู่ของเขาอย่างไม่รีบร้อน "ได้ยินว่าเมื่อคืนถูกขันทีที่หึงจับตัวกลับมาจากอาราม ที่ด้านนอกแล้ว ทั้งยังทำให้เขาสร้างเมานั่นเลย"

ผู้ดูแลฟังจบก็ร้องออกมาด้วยความดีใจ "อ้อ...ดีจัง ข้าจะพาคคนออกมา

เดี๋ยวนี้ ส่งมอบงานนี้แล้วคืนนี้พวกเราจะได้ฉลองปีใหม่อีกกัน"

พอพูดจบกำลังจะเดินเข้าไปข้างในก็ถูกเรียกจากทางด้านหลังอีกครั้ง

"กลับมาก่อน ในแขนเสื้อของเจ้าซ่อนอะไรไว้"

"นี่..."

"เอามา"

ผู้ดูแลมองมือที่แบออกมาของชั้นที่น้อย ชั่วขณะนั้นไม่มีหนทางอื่น
จำต้องเอาจี้หยกฟุ่หรงขึ้นนั้นประคองส่งให้พลางแย้มยิ้มบอก

"ข้าเก็บได้"

ชั้นที่น้อยวางจี้หยกลงบนมือแล้วพิจารณาดูอย่างละเอียด พอเห็น
อีกฝ่ายยังยืนอยู่ก็เอ่ยเสียงต่ำ "ยังจะยืนอยู่เพื่ออันใด ไปพาคณมา!"

ผู้ดูแลเห็นอีกฝ่ายไล่ตนก็รู้ว่าต้องเสียของให้คนอื่นเสียแล้ว ถึงแม้
จะไม่พอใจ แต่ก็ทำได้เพียงรับคำอย่างไม่ค่อยยินยอมนัก หันกายไป
บ่นพึมพำแล้วไปเอาตัวคนมา

เมื่อถูกคนแย่งของไป เวลานี้เขาจึงอารมณ์ไม่ดีและยังปฏิบัติต่อเด็งอิง
ด้วยความหงุดหงิด

เพื่อจะเข้ารับโทษทัณฑ์ราชสำนัก เด็งอิงถูกงดอาหารและน้ำมาสามวัน
แล้ว เขาเดินช้าๆ พยายามรักษาท่าทางขณะเดินเอาไว้อย่างเต็มที่

ผู้ดูแลเห็นแล้วรำคาญใจ จึงผลักเขาจากด้านหลังพร้อมดวาด "เร็วเข้า!
ยังคิดว่าตนเองอับโชคน้อยไปหรือ" จากนั้นผู้ดูแลก็เอามือทักไว้บนแขนเสื้อ
ก่อนพูดไปด่าไป "ทุกคนต่างพูดกันว่าเจ้าอยู่ที่หนานไห่ชื่อได้ไม่นานก็จะ
ต้องฆ่าตัวตาย แต่เจ้ากลับไม่ตาย ทั้งยังมีชีวิตอยู่ต่อมาอีกกว่าครึ่งเดือน
กรมอาญา กับสำนักกิจการฝ่ายในมาซักถามพวกเราทุกวัน ไม่รู้ว่าอยากให้
เจ้าตายหรืออยากให้เจ้าอยู่ วันนี้ผลลัพ์ออกมาแล้วก็เดินเร็วหน่อยเถิด

ถ่วงเวลานานเพียงใดก็ยังต้องประสบชะตากรรมเช่นเดิม หรือตอนนี้ใจกลัวแล้วอยากจะหนี หึ อย่าเหนื่อยไปเลย"

เวลานี้ผู้ดูแลพูดจาไม่น่าฟังอย่างยิ่ง

เติ้งอิงกัมหน้า นิ่งเงียบอดทนต่อทุกคำที่อีกฝ่ายพูดออกมา เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้งก็เดินมาถึงหน้าประตูห้องลงทนต์แล้ว

หนานไห้จื่อเดิมไม่มีห้องลงทนต์ ห้องที่ใช้ลงทนต์เติ้งอิงห้องนี้ความจริงแล้วเป็นห้องเล็กที่แขวนมุ้งผ้าฝ้ายห้องหนึ่ง เวลานี้ข้างในกำลังเผาถ่านไฟและจุดโคมไฟอยู่ มีคนจากกรมอาญาสองคนและเจิ้งเยวี่ยจยาชั้นที่ตรวจฎีกาของสำนักกิจการฝ้ายในกำลังนั่งหันหน้าไปทางทิศใต้ ทั้งยังมีองค์รักษ์เสื้อแพร* ในชุดคลุมยาวสีดำสี่คนยืนอยู่ด้านนอกประตู

ผู้ดูแลรู้ว่าหน้าที่ของตนสิ้นสุดลงตรงเบื้องหน้านายท่านเหล่านี้แล้ว หลังจากส่งมอบคนอย่างระมัดระวังแล้วก็เดินจากไปโดยไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา

เติ้งอิงเดินเข้าไปในห้องลงทนต์เพียงผู้เดียว คนที่อยู่ข้างในกำลังสนทนากัน พอเห็นเขาเดินเข้ามาก็เพียงเงยหน้าขึ้นมองเขาคြာหนึ่งโดยไม่ได้หยุดพูด

"รองเสนาบดีหยางหลุนก็มาที่หนานไห้จื่อแต่เช้าหรือ"

เจิ้งเยวี่ยจยาพยักหน้าพลาบเอ่ยว่า "อืม สกฤตหยางยังตามหาคุณหนูสามของพวกเราอยู่"

"หายตัวไปครึ่งเดือนกว่าแล้ว คุณหนูสามของพวกเราเลี้ยงชื่อว่า งดงามยิ่ง ถ้าตายไปแล้วบางทีอาจเป็นกองกระดูกที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ถ้ายังมีชีวิตอยู่...จะเป็นอะไรได้เล่า"

* องค์รักษ์เสื้อแพร เป็นหน่วยทหารพิเศษขึ้นตรงกับฮ่องเต้ ทำหน้าที่อารักขาขบวนเสด็จ ตรวจสอบและจัดการขุนนาง รวมถึงกลุ่มอำนาจซึ่งอาจเป็นภัยต่อบัลลังก์ฮ่องเต้

เจ้เจี้ยวยายเป็นคนที่ เห็นได้ชัดว่าไม่มีความสนใจในเรื่องแปลกใหม่ เหล่านี้ เขาเพียงพยักหน้าน้อยๆ ให้คนพูดแล้วเงยหน้ามองมาที่เตียงอิง แสดงท่าทีให้คนปิดประตูหน้าต่าง ดึงมือกลับมาจากเตาอุ่นมือ* วางลงบนหัวเข่าแล้วเหยียดแผ่นหลังขึ้นตรง พูดเสียงดังเล็กน้อย

"พระเมตตาของฝ่าบาทเจ้ารู้แล้วกระมัง"

"ขอรับ" คนที่ยืนอยู่ตอบอย่างสงบ

เจ้เจี้ยวยายไม่ได้เพิ่งพูดคุยกับเตียงอิงเป็นครั้งแรก แม้จะรู้ว่า ก่อนหน้านี้อีกฝ่ายเป็นคนที่สุขุมเยือกเย็นมีความรู้มีการศึกษา แต่ไม่เคยคิดว่าการได้พบกันในสภาพเช่นนี้เวลานี้เตียงอิงยังคงรักษามารยาทไว้ได้

"ดี" เจ้เจี้ยวยายไม่อาจมีอารมณ์ความรู้สึกกับอีกฝ่ายมากเกินไป มิฉะนั้นจะกลายเป็นประเด็นให้ผู้อื่นเอาไปพูดคุย เขาตอบรับเพียงคำเดียว ก็ไม่มองเตียงอิงอีก ก่อนจะยกมือขึ้นบอกคนที่อยู่ด้านข้าง "ปลดเครื่องพันธนาการออกจากร่างเขา"

จากนั้นเจ้เจี้ยวยายก็ฉวยจังหวะนี้พูดคุยกับขุนนางของกรมอาญาต่อ

"วันนี้ตอนใต้เท้ามาที่นี่ได้พบใต้เท้าหยางแล้วหรือ"

"ใช่ พวกเรามาที่หนานไห่จื่อพร้อมกับเขา เขาพาคนไปที่เนินเขาทางทิศตะวันตก แต่ข้าว่าคงหาไม่พบอะไร ปืนี่หนานไห่จื่อเก็บเกี่ยวได้ไม่ดีนัก เนินเขาทางทิศตะวันตกนั้นยิ่งแล้วใหญ่ แม้แต่หญ้าสักต้นก็ไม่งอก"

เจ้เจี้ยวยายยิ้มพลางเอ่ยว่า "ใต้เท้าหยางรักน้องสาวผู้พี่ของเขามาก"

"หรือมิใช่เล่า ข้าเห็นสกุลจางยังยอมแพ้ มีเพียงเขาที่ยังตามหา ไม่เพียงตามหา แต่ยังปกป้องน้องสาวของเขาอย่างยิ่ง วันนี้ข้าปากมาก พูดออกไปคำหนึ่ง บอกให้เขาไปถามชาวไร่ชาวนาในหนานไห่จื่อที่มี

* เตาอุ่นมือ เป็นอุปกรณ์ให้ความอบอุ่นแบบพกพาที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน ลักษณะเป็นเตาเล็กๆ มีหูหิ้ว มีลายฉลุด้านบนเพื่อให้ร้อนจากไฟที่จุดด้านในส่งความร้อนออกมา

บุรุษคนกรจันในครอบครัวเหล่านั้น ดูว่าจะมีชาวอะไรหรือไม่ เจ็งกงก* ลองเดาดูว่าเขาว่าอย่างไร ถ้าไม่มีคนดิ่งไว้ ข้าว่าเขาคงจะเข้ามาลงไม้ลงมือกับข้าแล้ว"

เจ็งเยวียจยาไม่ตอบทสนทนาของอีกฝ่าย เพียงกล่าวยิ้มๆ "ได้เท่าเองก็ไม่ระวังว้าจ"

คนผู้นั้นเอ่ยตอบ "ข้าก็แค่พูดกับท่านเท่านั้น นี่ไม่ใช่เพราะรู้ว่าท่านบรรพชนที่อยู่เบื้องบนของท่านผู้นั้นแต่ไหนแต่ไรก็มีความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีกับหยางหลุนหรือ พวกเขาที่ออกมาจากทหหน่วย** เหล่านี้ทุกวันเอาแต่ด่าทอเสนาบดีรองเสนาบดีกรมต่างๆ ด่าทอที่ทำการด่าทอสำนักกิจการฝ่ายในและยี่สิบสี่ที่ทำการ ไยต้องทำเช่นนี้ด้วย สมัยนี้ในราชสำนักใครบ้างไม่ลำบาก สิ่งที่ยางหลุนก่อกรรมทำเข็ญไว้อาจไม่ตามสนองไปที่ตัวเขา แต่อาจตามสนองไปที่ครอบครัวของเขาก็เป็นได้"

เจ็งเยวียจยาแยมยิ้มแต่ไม่พูด เพียงมองไปที่เตียงอิง เขากำลังยื่นมือให้คนช่วยปลดเครื่องพนักการอยู่

ตรวนกุญแจมือและโซ่เหล็กที่ถูกถอดออกมาส่งเสียงดังกังวาน และกองอยู่ที่ข้างเท้าเขา

ขุนนางของกรมอาญาารู้สึกว่าเมื่อครู่ตนออกจะพูดเกินเลยไปสักหน่อย เห็นหน้าที่ของตนเองเสร็จสิ้นแล้วจึงลุกขึ้นยืน

"เรียบร้อยแล้ว เจ็งกงก ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปกรมอาญาจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคนผู้นี้อีก ต้องขอมอบให้สำนักกิจการฝ่ายในของพวกท่านโดยเด็ดขาดแล้ว"

* กงก เป็นคำที่ใช้เรียกชายสูงวัย ในสมัยโบราณเป็นคำเรียกชั้นที่อาวุโส

** ทหหน่วย เป็นหน่วยงานที่คอยตรวจตราทหกรมซึ่งได้แก่ กรมปกครอง กรมอากร กรมพิธีการ กรมทหาร กรมอาญา และกรมโยธา อีกทั้งขุนนางในทหหน่วยยังเป็นขุนนางผู้รับใช้ส่วนพระองค์ด้วย

เจ้เจี้ยเวียงยาก็ยืนขึ้นเช่นกัน "ยอมไม่มีปัญหา"

ขุนนางของกรมอาณานิคมองเดิ่งอิงที่สวมเสื้อผ้าบางๆ คราหนึ่ง จากนั้นก็ทอดถอนใจ "เฮ้อ...ดวงชะตาในปีนี้นี้ไม่ดีจริงๆ ตอนต้นปีสังหารคน ปลายปีก็สังหารคน คนในพรรคเดิ่งทั้งวังก็ตายหมดแล้ว"

พอพูดจบก็สั่นศีรษะและพาคนเดินออกไป

เจ้เจี้ยเวียงยารอคนเหล่านั้นเดินออกไปแล้วก็เอามือโพล่หลังเดินมาตรงหน้าเดิ่งอิง

เดิ่งอิงเงยหน้าขึ้นเฉยๆ แวดตาไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เพียงแต่คนดูฝ่ายผมมากกว่าที่เห็นครั้งก่อนมาก

เจ้เจี้ยเวียงยาดถอนหายใจไม่ได้ ยื่นมือไปตบป่าเดิ่งอิงเบาๆ "ร่างกายยังดีอยู่หรือไม่"

"ยังดีอยู่"

"ดีแล้ว" เขาพูดจบก็เก็บมือกลับไปและปรับเสียงให้เป็นงานเป็นการมากขึ้น "ตามความเห็นของท่านผู้อาวุโส เขาอยากให้เราเข้าสำนักศึกษาฝ่ายใน* แม้เจ้าจะเป็นขันที แต่ยังสามารถสอนหนังสือในสำนักศึกษาฝ่ายในของเราเช่นเดียวกับพวกหยางหลุนและคนอื่นๆ ได้ ยามว่างก็พูดคุยเกี่ยวกับบทกวีและบทความให้บุตรหลานในสำนักศึกษาฝ่ายในเหล่านั้นฟัง ถ้าเห็นว่ามีต้นกล้าที่ดีก็ให้คำชี้แนะเกี่ยวกับสองศาสตร์ทั้งด้านก่อสร้างและวิชาการ แล้วยังมีเรื่องสามตำหนักของวังหลวง การก่อสร้างที่นั่นเจ้ายังคงเป็นตัวหลัก กรมโยธาจะส่งเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งมาร่วมงานกับเจ้า แน่หนอนว่าทั้งหมดนี้ต้องรองจนกว่าร่างกายเจ้าจะหายดีกว่า"

"ขอรับ" เดิ่งอิงตอบอย่างสงบนิ่ง

* สำนักศึกษาฝ่ายใน เป็นสถานที่ที่ขันทีศึกษาเล่าเรียนในสมัยราชวงศ์หมิง

เจ้จ๋วยเยี่ยจยาเห็นเขาไม่มีท่าทีจะพูดอะไรมากก็นิ่งเงียบตามไปด้วย ผ่านไปครู่หนึ่งจู่ๆ ก็เอ่ยถาม "ไม่มีอะไรจะพูดหรือ เรื่องที่หลิขันธ์ไม่อาจจัดการได้ ข้ายอมจัดการได้"

เต็งอิงเงยหน้า เปิดปากพูดในเรื่องที่ทำให้เจ้จ๋วยเยี่ยจยาคาดไม่ถึง "โปรดบอกได้ทำนองหลุนลักคำ ที่หนานไห้เจ้อมีสตรีผู้หนึ่ง อาจเป็นน้องสาวของเขาก็ได้"

เจ้จ๋วยเยี่ยจยานิ่งงันไป "เจ้ารู้ได้อย่างไร"

เต็งอิงสั่นศีรษะพลางกล่าวว่า "ข้ามีความผิดติดตัว ไม่สะดวกจะพูดอย่างละเอียด"

เจ้จ๋วยเยี่ยจยาศักหน้าน้อยๆ และไม่ได้ซักถามเรื่องเดิมอีก "เวลานี้นางอยู่ที่ใด"

"ตอนนี้ข้าไม่ทราบ ร่างกายนางมีบาดแผล บางที่ก่อนหน้านี้อาจตกจากเนินเขา สิบกว่าวันมานี้พักอยู่ด้านนอกห้องยั้งฉางที่ข้าถูกควบคุมตัวอยู่"

เจ้จ๋วยเยี่ยจยาขมวดคิ้ว "เกรงว่าคงไม่ใช่ ครึ่งเดือนมานี้ด้านนอกหนานไห้เจ้อตามหานางมาโดยตลอด ทั้งเมืองหลวงไกลาหลกันไปหมด นางไม่มีเหตุผลที่จะไม่รู้ เพราะเหตุใดไม่ไปหาหลิขันธ์เพื่อขอความช่วยเหลือเล่า"

นี่เป็นคำถามที่อยู่ในใจเต็งอิงมาโดยตลอด ถ้าไม่ใช่บังเอิญได้ยินเจ้จ๋วยเยี่ยจยากับขุนนางของกรมอาญาสนทนากัน เขาเองก็ยากจะเชื่อน้องสาวของหยางหลุน สตรีที่หมั้นหมายกับบุตรชายสายตรงคนของสภาขุนนาง พูดออกมาในคืนก่อนที่เขาจะเข้ารับโทษทัณฑ์ว่าชั่วชีวิตนี้จะมีชีวิตอยู่เพื่อเขา

เจ้จ๋วยเยี่ยจยาเห็นเขาไม่พูดก็ถามต่อไปอีก "เจ้ารู้ได้อย่างไรว่านางก็คือน้องสาวของหยางหลุน"

เต็งอิงหลูปตาทกลางตอบ "นางมีจี๋หยกฝูหรงอยู่สองชั้น"

สกุลหยางขึ้นชอบหยก คนในตระกูลไม่ว่าชายหญิงต่างชอบพกหยกกัน
ทั้งสิ้น

เต็งอิงพูดมาถึงจุดนี้เจ็งเยวี่ยจยาก็ตกตะลึง จากนั้นก็ถอนหายใจ
"บางทีเจ้าอาจเดาถูกแล้ว" เขาพูดแล้วหันไปกล่าวกับคนด้านนอก "บอกให้
หลี่ซุ่นมาหาข้า" จากนั้นก็ทอดอกแล้วถามเต็งอิง "นอกจากเรื่องนี้ก็ไม่มี
คำพูดอื่นแล้วหรือ"

"ไม่มี"

น้ำเสียงเต็งอิงเรียบนิ่ง ดูจงใจทำตัวเหินห่าง เจ็งเยวี่ยจยารับ
เจตนาของเขา เพียงพยักหน้าบอกว่า "ได้ เช่นนั้นข้าไปก่อน"

คำพูดเยียบเย็น ความหมายก็ชัดเจน

หลังจากเจ็งเยวี่ยจยาก็ไปแล้วประตูห้องเล็กก็ถูกใส่กุญแจอย่างแน่นหนา
ข้างในทั้งเตาถ่านที่ไฟเริ่มมอดเฝ้าไว้ สะเก็ดไฟแตกปะทุมาถึงข้างเท้าของ
เต็งอิง

เต็งอิงนั่งยองๆ ลงด้านข้างเตาถ่าน ค่อยๆ ถอดรองเท้าถุงเท้าของตน
ออก นิ่งเงียบอยู่นาน

จางหูจื่อยังไม่มา ไม่รู้ว่าเป็นการจัดการของเจ็งเยวี่ยจยารึหรือไม่
อีกฝ่ายอาจอยากใช้เวลาเขามากขึ้น

ถ้าใช่ เช่นนั้นก็ออกจะเกินความจำเป็นไปแล้ว

ถ่านไฟค่อยๆ เผาไหม้จนหมด ในที่สุดเต็งอิงก็ลุกขึ้นยืน หันกาย
มานั่งกึ่งคุกเข่าบนเตียงไม้ ใช้นิ้วมือเล็กกระดาศกรูหน้าตางขึ้นเล็กน้อย

เขาไม่มีจุดประสงค์อื่นใด เพียงอยากจะดูผู้คนหรือสิ่งต่างๆ ที่อยู่
ข้างนอกในเวลานี้สักคราหนึ่งเท่านั้น

เมื่อก่อนเขาไม่เคยมีความคิดที่จะพึ่งพาใคร รวมถึงบิดา พี่ชาย และสหายนินท แต่เวลานี้กลับต้องการสัมผัสมือกับผู้อื่นอย่างประหลาด แม้จะมีชุดนักโทษวางอยู่ก็ยังมี ถ้าเป็นไปได้คนที่สัมผัสเขาควรมีร่างกาย ที่อบอุ่นกว่าเขาสักเล็กน้อย

ยามนี้ข้างนอกมีคนอยู่หรือไม่

มีคนอยู่...

หยางหวนถือสมุดเล่มเล็กนั่งอยู่บนบันไดหินด้านหลังห้องลงทนต์ บนชายคาหิมะกำลังละลาย บางทีก็ร่วงหล่นลงมาที่ข้างเท้า กองสองกอง

จะบอกว่าทำให้ตกใจก็ไม่ถึงขั้นนั้น แต่เห็นแล้วรู้สึกหนาวเหน็บ นาง กอดขาทั้งสองข้างไว้แน่นโดยไม่รู้ตัว วางคางลงบนหัวเข่า เขี่ยมุมขอบสมุด เล่มเล็กอยู่เฉยๆ เปลือกตาหนักอึ้ง แต่กลับไม่รู้สึกร่วง

เมื่อคืนนางนอนอยู่ตรงหน้าเต้อิงจึงหลับไม่สนิทนัก

ยามกลางดึกตื่นขึ้นมาก็เห็นเต้อิงเงยหน้ามองทัศนียภาพของหิมะ ที่นอกหน้าต่างคล้ายไม่ได้นอน

ค่าคืนไร้แสงสว่าง แต่ในดวงตาของเขามีประกายแวววาวราวกับ ธารน้ำ แม้ตัวเขาจะสวมเสื้อผ้าเนื้อบางยิ่ง ร่างกายก็ดูหนาวจนแข็งทื่อ แต่ ในค่าคืนก่อนจะถูกลงทนต์ยังสามารถนั่งตรงมุมผนังห้องอย่างนั่งสงบได้ กลับทำให้หยางหวนรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาบ้าง

เมื่อเข้าสู่สังคม แม้ได้รับบาดเจ็บก็ไม่อิจจาริษา*

* เมื่อเข้าสู่สังคม แม้ได้รับบาดเจ็บก็ไม่อิจจาริษา เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อเข้าสู่สังคม แม้จะได้พบอุปสรรค ปัญหาหรือถูกทำร้ายก็จะไม่อิจจาริษาผู้อื่นหรือต่อว่าในโชคชะตาของตน แต่จะยืนหยัดเพียรพยายามต่อไป โดยไม่สนใจผลกระทบจากโลกภายนอก

อุปนิสัยความเป็นมนุษย์เช่นนี้ของเต็งอิงสามารถเยี่ยวยาผู้คนมากมาย ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดได้กว่าครึ่ง

แต่ก่อนเพื่อที่จะทราบว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นก่อนและหลังการลงโทษเต็งอิง หยางห้วนแทบจะต้องค้นหาไปทั่วห้องสมุดหลายแห่งในประเทศ แต่ไม่พบเอกสารด้านประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องซึ่งเชื่อถือได้ ทว่ากลับมีข้อมูลซับซ้อนมากมายกระจัดกระจายอยู่ในหนังสือรวมข้อมูลส่วนตัวของปัญญาชนในช่วงปลายราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง

อย่างเช่นปัญญาชนในสมัยราชวงศ์ชิงที่ไม่ค่อยถูกทำนองคลองธรรมผู้หนึ่งได้ถูกรื้อขึ้นในหนังสือรวมข้อมูลส่วนตัวของเขาไว้ที่ตอนหนึ่งดังนี้

เขาบอกว่าหลังจากเต็งอิงถูกลงทัณฑ์ได้เอา 'ของรัก' ของตนเก็บไว้ในโกธินเผาเล็กๆ ใบหนึ่งแล้วพกติดตัวไว้ตลอดเวลา ต่อมาเขาได้เป็นผู้บัญชาการสำนักบูรพา* และซื้อคฤหาสน์หลังใหญ่ในเมือง จากนั้นก็นำโกธินเผาฝังไว้ที่รากต้นอวี้** หน้าห้องโถงใหญ่ด้านนอกและสั่งให้คนรดน้ำทุกวัน กล่าวกันว่าเป็นการ 'ปลูกแก่นราก' หากตอนปลูกแก่นรากในใจมีความเลื่อมใสศรัทธาก็อาจหลบพ้นจากการปิดกวาดรากต่อในวังได้ และสิ่งที่อยู่ข้างใต้ยังสามารถเจริญเติบโตขึ้นมาได้ น่าเสียดายที่ในเวลาต่อมาเต็งอิงได้รับโทษประหาร คนหนุ่มสาวจากพรรคตงหลิน*** ที่โกรธแค้นได้ขุดโกธินเผาออกมาทุบแตก เอาสิ่งเน่าเปื่อยข้างในออกมาแล้วเผาเป็นเถ้าถ่าน

หยางห้วนอ่านมาถึงตรงนี้ก็ตัดสินใจทิ้งข้อมูลทั้งหมดของปัญญาชน

* สำนักบูรพา หรือสำนักสอบสวนและจับกุมบูรพา (ตงอ่าง) เป็นหน่วยงานพิเศษที่ควบคุมดูแลโดยชนที่มีอำนาจพิเศษในการตรวจสอบบุคคลต้องสงสัยและรวบรวมข่าวกรองเสมือนทำหน้าที่แทนฮ่องเต้ ทำงานรับใช้ฮ่องเต้โดยตรงควบคู่กับองค์กรลับเสื้อแพร

** ต้นอวี้ คือต้นเอลม์ เป็นไม้เนื้อแข็ง ใช้ทำเครื่องเรือนได้

*** พรรคตงหลิน หมายถึงกลุ่มปัญญาชนในสำนักศึกษาตงหลินในสมัยราชวงศ์หมิง

สมัยราชวงศ์ชิงผู้นี้ไปอย่างไม่ลังเล

การศึกษาริชัยทางด้านประวัติศาสตร์ ไม่ต้องพูดถึงทัศนคติ แม้แต่ความรู้สึกส่วนตัวก็ไม่ควรมี

คนผู้นั้นต้องบิดเบี้ยวเพียงใดถึงได้แต่งเรื่องไร้สาระอย่างเรื่องเต็งอิง 'ปลุกแก่นราก' ออกมาได้

หยางห้วนยึดติดกับเต็งอิงอย่างยิ่ง ไม่อาจยอมรับนักวิจัยประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิงคนใดที่ลบหลู่ตัวตนของเต็งอิงไม่ว่าจะด้วยวัตถุประสงค์ใดก็ตาม และสิ่งที่ได้แย้งบันทึกส่วนตัวซึ่งบรรยายอย่างลับสนเหล่านี้ได้ดีที่สุดก็ไม่มีอะไรดีไปกว่าข้อมูลจริงจากมือตนเอง

จะมีข้อมูลอะไรที่ถูกต้องไปกว่าการอยู่ที่นั่นในเวลานั้นและเห็นทุกอย่างด้วยตาของตนเองอีกเล่า

ในใจของหยางห้วนเข้าใจทุกอย่าง แต่จะพูดอย่างไรดี

คนในเอกสารด้านประวัติศาสตร์ผู้นั้นคือคนตาย ไม่มีเขตแดนระหว่างเขากับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาไม่มีความเป็นส่วนตัว ชีวิตที่ดับสลายไปแล้วของพวกเขาก็มีไว้ให้ชนรุ่นหลังคอยสอดส่อง

แต่เต็งอิงที่มีชีวิตอยู่ตรงหน้าหยางห้วนผู้นี้ไม่เหมือนกัน เขาไม่ใช่กองถ่านที่เผาไม่ติด ไม่ต้องจุดไฟไหม้

หยางห้วนรู้สึกว่อย่างน้อยในช่วงเวลาและในที่นี้ เขานอกจากจะเป็นหัวข้องานวิจัยของตนแล้ว ยังเป็นคนที่มีชีวิตอยู่อีกด้วย

นางกับเขาทัดเทียมกัน

ช่วงเกิด...

สุดท้ายนางก็ตัดสินใจไม่เอาข้อมูลจริงในยามนี้ ไม่ฟังเสียงร้องที่นำเวทนาจากในลำคอของเขา

观鹤笔记 1
Guan He Bi Ji 1

ลำนำนุหรงเค็ยงกระเรียน 1
ทาอวีเต็ง เซียน
พริกหอม แปล

จำนวน 392 หน้า
ราคา 459 บาท

Published originally under the title of 《观鹤笔记》 (Guan He Bi Ji) Vol.01

Author © 她与灯 (Ta Yu Deng)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3395-1

ภาพประกอบ 茵蒔织花
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ประวัติศาสตร์หลงหลอก!
คนที่โลกจารึกว่าชั่วร้าย... กลับเป็นผู้บริสุทธิ์ที่สุด!

'หยางห้วน' ไม่คาดคิดว่าการศึกษาประวัติศาสตร์ของนาง
จะพานางข้ามกาลเวลาไปพบกับ 'เติ้งอิง'
ชนที่กังฉินที่โลกจารึกว่าเป็นคนชั่วร้าย

แต่เมื่อได้เห็นเขาด้วยตาตนเอง... นางก็ต้องตกตะลึง
ไม่มีความเลวร้าย มีแต่ดวงตาที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยน
ไม่มีความโหดเหี้ยม มีแต่มือที่สร้างสรรค์สิ่งงดงาม
เขาคือกระเรียนที่ถูกตัดปีก... แต่ยังคงส่งงานทุกอย่างก้าว

ท่ามกลางราชสำนักที่เต็มไปด้วยอุบาย
หยางห้วนค่อยๆ ค้นพบความจริงที่น่าสะเทือนใจ...
เขาคือคนดีที่ต้องแบกรับบาปของผู้อื่น

เมื่อเห็นเขายืนหยัดท่ามกลางความเจ็บปวด
นางไม่อาจปล่อยให้ประวัติศาสตร์ทำร้ายคนบริสุทธิ์
ในฐานะผู้รู้อนาคตที่มีความรู้สึกผูกพันกับเขา
นางจะช่วยเปลี่ยนชะตาของเขาได้หรือไม่

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3395-1

9 786160 633951

ราคา 459 บาท